

[Arbejds- og socialministeren.]

Med udgangspunkt i børnelammelsepidemien, der vil forøge antallet af vanføre, har det ærede medlem hr. Arnth Jensen udtalt, at man må nå til, at rullestolen bliver betragtet som en del af den vanføre selv i den forstand, at den, der skal til og fra sit arbejde i rullestol, ikke afkræves særlig betaling for at få rullestolen befordret med tog, og at man ikke nægter mennesker med rullestol adgang til visse steder, f. eks. til Tivoli, hvor der endnu er visse restriktioner. Jeg vil gerne i denne forbindelse oplyse, at de vanføres egen organisation, Landsforeningen af Vanføre, for tiden behandler spørgsmålet om de vanføres kommunikationsmidler i et udvalg, der antagelig vil kunne afslutte sit arbejde lige i begyndelsen af det nye år, og der vil forhåbentlig kunne nås til en tilfredsstillende ordning af dette transportspørgsmål.

Hvad Tivoli angår, har samme landsforening senest i 1950 afsluttet en overenskomst med Tivoli, hvorefter de hidtidige restriktioner blev ophævet. Der er dog en bestemmelse om, at havens ledelse kan begrænse adgangen til haven på store festaftener, hvor der er overfyldt, og hvor der kan være fare ved at færdes i en rullestol i trængslen. Jeg har forstået, at Landsforeningen af Vanføre nu agter at rette en ny henvendelse til Tivolis ledelse med henblik på at få også denne sidste begrænsning ophævet. Jeg håber, at Tivoli vil stille sig forstående i denne forhandling.

De ærede medlemmer fru Fanny Jensen og fru Ragnhild Andersen har henledt opmærksomheden på det ønskelige i at forbedre de enlige mødres kår, særlig reglerne om adgangen til at få underholdsbidrag til børn udbetalt af det offentlige. Herom kan jeg oplyse, at der på dette område i de senere år er gennemført en række lovændringer med det formål i højere grad at betrygge de økonomiske vilkår for disse kvinder og deres børn. Ved lov af 9. juni 1948 blev der gennemført en væsentlig forhøjelse af de hidtil gældende normalbidrag, en forhøjelse, der ikke skyldtes stigninger i pristallet. Ligeledes blev indtægtsgrænserne for retten til forskudsvis udbetaling af børnebidrag forhøjet betydeligt, og denne forhøjelse var heller ikke begrundet i pristalsudviklingen. Der gennemførtes også forskellige andre forbedringer af de enlige mødres kår. Bl. a. blev enker med børn

ligestillet med andre enlige mødre med hensyn til adgangen til at få børnebidrag udbetalt af det offentlige, hvad der ikke havde været tilfældet efter de tidligere gældende regler. Ved lov af 30. april 1951 gennemførtes den ændring i forsorgslovens bidragsregler, at normalbidragene, hvis størrelse hidtil var blevet fastsat for perioder på to år ad gangen, fremtidig skulle fastsættes for 1-årige perioder. Herved opnåede de enlige mødre i en periode med stigende pristal den fordel, at dyrtidsreguleringen gennemførtes med kortere mellemrum end før, så at stigende priser hurtigere end hidtil blev efterfulgt af stigende børnebidrag.

Et yderligere skridt i denne retning er gennemført ved lov af 19. december 1951. Efter denne lov er der indført en automatisk pristalsregulering af normalbidragene, mens det tidligere var overladt til arbejds- og socialministeren at fastsætte disse bidrags størrelse, uden at det i loven var anført, efter hvilke retningslinier reguleringen af bidragenes størrelse skulle foretages. Desuden blev der ved denne lov indført halvårlig pristalsregulering af normalbidragene, således at dyrtidsreguleringen af bidragene nu indtræder med de samme mellemrum som reguleringen af arbejdernes og tjenestemændenes lønninger.

Det ærede medlem hr. Wiggo Larsen fremsatte i sin tale her i tinget nogle kritiske bemærkninger til de oplysninger, jeg gav om arbejdsløsheden den 29. oktober i anledning af den kommunistiske forespørgsel om, hvad regeringen agtede at gøre for at komme arbejdsløsheden til livs. Det ærede medlem anførte, at jeg havde sammenholdt ledighedstallene for 1950 med tallene for 1952, og at jeg ikke fandt nogen nævneværdig forskel. Det ærede medlem mente endvidere, at jeg burde have sammenlignet med tallene for 1951, der ville vise, at ledigheden i dag var betydelig. Hertil vil jeg først bemærke, at det naturligvis altid må bero på et skøn, hvilket år man vil sammenligne med, og at jeg iøvrigt valgte 1949 og ikke, som det ærede medlem anfører, 1950. Når jeg valgte 1949 som sammenligningsgrundlag, var det, fordi jeg fandt det rimeligt at give et billede af den stigning, vi har i dag, sammenlignet med en periode, hvor andre havde ansvaret.

Når det ærede medlem har henvist til, at der på den sidste tællingsdag i august